

DE LA LUME ADUNATE ŞI NAPOI DATE!

EDIȚIE SUBSIDIARĂ A MINIREVISTEI MENORA
PUBLICAȚIE A COMUNITĂȚII EVREILOR FOCȘANI

„Care era atitudinea lui Caragiale față de evrei ?” - de LUCIAN - ZEEV HERȘCOVICI (articol reprodus din „Revista Expres Magazin” din Tel Aviv)

Ecouri umaniste – Interesant este faptul că nuvela „O făclie de Paști”, tradusă în limba franceză în anul 1902 și publicată în această limbă în revista pariziană „La Renaissance Latine”, a fost utilizată în campania în favoarea căpitanului Alfred Dreyfus în cadrul „afacerii Dreyfus”. Deși nuvela „O făclie de Paști” reprezintă elementul central privind tema evreiască în opera lui Ion Luca Caragiale, ea nu este unică. Povestirea „Pastramă trufanda” (subnumită de autor „anecdota orientală”) prezintă visul (aproape irealizabil pe atunci) al evreului de a fi înmormântat la Ierusalim. Oare se gândea Caragiale la fantezia cvasi-imposibilitatea (sau cel puțin, dificultatea) faptului? Oricum, el este ironic, iar cadrul oriental (câți oameni făceau pe atunci drumuri cu vaporul la Iaffo și își continuau călătoria la Ierusalim?). Deși ironic, el înțelege zâmbind, dar păstrează totuși ironia la un fapt complet ciudat, probabil neconform ideilor sale, chiar inept, considerat oriental și nu european. În privința vestitei fraze după care „toți faliții sunt jidani” din piesa „O scrisoare pierdută” ironia este la adresa naționaliștilor români dornici de a crea o industrie românească fără evrei, dar lipsiți de pregătire în acest sens.

La moartea lui Caragiale, mulți evrei din România au fost întristați, l-au plâns pe „Conu Iancu” sau au privit în gol. O predică de doliu a fost ținută de rabinul Iacob Ithak Niemierower, la Templul Spaniol din București. Ziarul „Egalitatea” a publicat un necrolog. În încheiere, o amintire de familie, inedită. Bunicul meu, Lupu Bujes, din Bârlad – Galați, era la începutul sec. XX un tânăr voiajor comercial. El a avut norocul să meargă cu trenul odată în același compartiment cu I. L. Caragiale. Tânărul evreu a fost atât de impresionat încât a povestit acea scenă soției și copiilor, după zeci de ani. Aceștia au fost impresionați și ei. În copilărie, mult după decesul bunicului, poate după mai mult de 50 de ani, întâmplarea mi-a fost povestită și mie. O adevărată întâmplare în lumina făcliei de Paști...

(SFÂRȘIT)

Zilele acestea asistând la atacul violent asupra autorului caricaturilor profetului Mahomed am rememorat un articol scris cu puțină vreme în urmă de către un ziarist spaniol într-un ziar european și pe care îl reproduc mai departe . „Europa a murit la Auschwitz” - Villars Sebastian Rodriguez

În timp ce mergea pe o stradă din Barcelona, deodată am descoperit adevărul înfricoșător – Europa a murit la Auschwitz. Noi am ucis șase milioane de evrei și i-am schimbat pe douăzeci de milioane de musulmani. La Auschwitz am ars cultură, gândire, creativitate, talent... Am ars poporul ales, cu adevărat ales, pentru că ei au dat naștere la oameni mari și minunați, care au schimbat lumea... Contribuția acestor oameni s-a simțit în aproape toate domeniile vieții: știința, arta, comerțul și mai presus de absolut toate în conștiința lumii. Aceștia sunt oamenii pe care i-am ars... Sub pretextul unei prefăcute toleranțe și pentru că am vrut să dovedim că ne-am vindecat de boala rasismului, am deschis orașele noastre la circa 20 de milioane de musulmani, care ne-au adus ignoranța și prostia, extremismul religios și mai ales intoleranța. Criminalitatea, sărăcia rezultă din dorința acerbă a lor de a trândăvi, de a nu munci ca să-și întrețină familiile cinstite. Ei au transformat frumoasele noastre

orașe spaniole într-o lume a treia, scăldate în mizerie și criminalitate. Locuiesc în apartamente primite pe gratis din partea guvernului, autorităților și plănuiesc uciderea, distrugerea băștinașilor nevinovați.

Așadar din păcate, am schimbat cultura pe ură fanatică, talentele creatoare pe genii ale distrugerii, inteligența pe înapoiere și strict prejudecăți. Am schimbat dorința de pace a evreimii europene, speranțele lor pentru un viitor mai bun al copiilor lor, atașamentul lor la viața sacră cu aceștia care se învie din morți, oameni care doresc moartea lor și a noastră, a copiilor noștri și a copiilor lor.

Ce greșală teribilă a comis nefericita Europă!

(Adevărul trebuie zis : europenii au început să înțeleagă... dar cam târziu!)

Din partea doamnei Camelia Ciobotaru care participă la Cenaclul Literar găzduit de Sinagogă în fiecare zi de luni, am primit următorul articol „Cronica unei sedințe de cenaclu”.

„Loli” este cartea scrisă de „Doctore”. Așa î se adresează toată lumea. « la te uită ! Aici nu există nume. » - îmi spun. Doar profesii. Încep să mă liniștesc. Doar până când îmi încolțește în mine întrebarea : În care categorie se încadrează « preoteasa » ?... Îl voi întreba pe « profesor » la sfârșit. Nu era singurul « Doctore » din « clasă ». Aveam să aflu când o voce din dreapta mea strigă răspicat unuia dintre băieți (care-și aprinsese țigara în ușa) : « Doctore ! leși și fumează afară ! Este totuși un lăcaș de cult. Ce dracu ! » (Sincer nici dracu nu are ce căuta într-un lăcaș de cult. Dar să-l iertăm pe vorbitor, că tare bine ne-a făcut tuturor celor care nu suportăm fumul de țigară). Alte mingi aruncate de polemica despre poezie și criticii ei. Și pentru că se aproprie gongul de final, citesc pe repede înainte două poeme dulcele (după unele spuse). După mine, eleva care a vorbit de bine (despre amestecul meu de cuvinte) este admonestată să-și scurteze propriul poem (a nu se înțelege că din cauza mea, Doamne ferește ! - timpul, sau mai bine spus lipsa lui este vinovată). Poemul nu poate fi scurtat ! Cu atât mai mult înainte de a fi citit... Cum să scurtezi trăirea ? În el se regăsește tot sufletul poetului din momentul în care îngerul s-a strecurat în penița sa dând viață cuvintelor. E ca și cum ți s-ar propune să respiri pe jumătate sau să exiști cu un sfert de suflet... Părerile se împart !...

Și pentru că suntem în criză (mondială), când nimeni nu mai risipește nimic, pe repede înainte vor fi citite și pilulele menite să descrețească frunți. Zâmbete fugare... Repet : e timp de criză !!!

Concluzia finală : nu scrieți dulceag, nu picurați suflet în vers, dar mai ales nu scrieți despre patrie, nici de granițele ei și, în nici un caz, despre greieri. Sunt perimați ! Greșit ! Retractivez. Scrieți despre graniță ! Dar nu despre oricare. Despre aceea cu lanul în care Traian își ferește bine nevasta, că doar respira oxigen din două țări. Și dacă aveți un telefon cu cameră digitală, trageți puțin cu coada ochiului la Traian, că se poartă video-poezia... Pe ultimul cadru al « poemului » în imagini văd un greiere agonizând, lovit de catarama curelei de la pantalonii lui Traian pe când era în plină inspirație poetico-vizuală cu nevasta lui.

Graba înghite ultimele rostiri. Cei care au scăpat fără extemporal respiră ușurați. Profesorul se grăbește și el. Întrebarea mea ? Rămâne fără răspuns. Poate data viitoare...

(Camelia Ciobotaru – 12.10.2009)

(Sfârșit)

În ideea că această nouă publicație vă va face o deosebită plăcere, noi cu considerația și respectul cuvenit, așteptăm din partea tuturor doritorilor noi mesaje, documente și alte dovezi și mărturii ale trecerii timpului, alături de care amprenta istoriei ființelor noastre a fremătat, freamătă și va fremăta.

(Pe adresa rondmircea@yahoo.com și pe site-ul www.focsnai.jewish.ro ne puteți contacta și vizualiza rodul muncii noastre).

AUTORUL - VĂ SALUTĂ CU STIMĂ ȘI CONSIDERAȚIE !!
LECTURĂ PLĂCUTĂ !